

S. M.

Wykładnia i zmiany w przepisach w sprawie określania zasad i trybu wydawania decyzji o umorzeniu oraz o udzielaniu ulg w spłacaniu należności przysługującym jednostkom budżetowym oraz państwowym instytucjom, przedsiębiorstwom i bankom

Palestra 8/6(78), 52-53

1964

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Do świadczenia usług przewozowych powołuje właściwy (ze względu na siedzibę posiadacza pojazdu samochodowego) organ do spraw komunikacji prezydium powiatowej rady narodowej, a w mieście wyłączonym z województwa — analogiczny wydział komunikacji.

Minister Komunikacji ustali w drodze zarządzenia m. in. sposób wykonywania obowiązkowych świadczeń usług przewozowych oraz sposób przeprowadzania związanych z tym rozliczeń.

Do świadczenia usług przewozowych w szerszym zakresie, aniżeli dotyczy to posiadaczy prywatnych samochodów osobowych, są zobowiązani posiadacze samochodów ciężarowych, ciągników i przyczep (naczep) do nich, a także wszelkiego rodzaju autobusów i pojazdów samochodowych innego rodzaju.

Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 11 marca 1964 r. wchodzi w życie z dniem 1 września 1964 r., jednocześnie zaś traci moc obowiązującą rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 5 września 1951 r. (Dz. U. z 1951 r. Nr 49, poz. 359 i z 1953 r. Nr 43, poz. 214).

Wykładnia i zmiany w przepisach w sprawie określania zasad i trybu wydawania decyzji o umorzeniu oraz o udzielaniu ulg w spłaceniu należności przysługującym jednostkom budżetowym oraz państwowym instytucjom, przedsiębiorstwom i bankom

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 21 marca 1964 r. (Dz. U. Nr 13, poz. 75) wprowadziło niektóre zmiany w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 16 maja 1956 r. (Dz. U. Nr 17, poz. 93), dotyczącym przedmiotu określonego wyżej w tytule. Zmiany te polegają na zwiększeniu uprawnień poszczególnych organów jednostek państwowych do umarzania oraz udzielania ulg w spłaceniu należności.

Na tle stosowania przepisów dekretu z dn. 16 maja 1956 r. o umarzaniu i udzielaniu ulg w spłaceniu należności państwowych (Dz. U. Nr 17, poz. 92) oraz wspomnianego rozporządzenia Rady Ministrów z tej samej daty wyłoniła się wątpliwość natury prawnej, czy wydawane na podstawie tych przepisów decyzje o umorzeniu należności państwowej lub o przyznaniu ulgi w spłaceniu tych należności są decyzjami administracyjnymi w rozumieniu przepisu art. 97 kodeksu postępowania administracyjnego.

Biuro Prawne Urzędu Rady Ministrów w piśmie z dn. 20 lutego 1964 r. wyjaśniło w związku z tym, że wspomniane decyzje nie są decyzjami administracyjnymi w rozumieniu art. 97 k.p.a. i ustaliło m. in. następującą wykładnię:

Przedmiotem aktów prawnych wyżej powołanych jest unormowanie — w świetle ogólnych zasad i trybu egzekwowania państwowych należności pieniężnych — tego, kiedy właściwa państwowa jednostka organizacyjna może odstąpić od ściągnięcia należności lub ją umorzyć albo w jakich wypadkach odstąpienie od egzekucji należności i jej umorzenie uzależnione jest od zgody organu nadrzędnego lub właściwego ministra. Podejmowane w tych sprawach decyzje mają charakter aktów wewnętrznego urzędowania i nie mogą być utożsamiane z decyzjami administracyjnymi w rozumieniu art. 97 k.p.a., w szczególności nie mogą być przedmiotem odwołania się stron w toku instancji administracyjnych.

Wspomniany dekret i rozporządzenie nie zawierają przepisów, które by uza-

sadniały pogląd, że na ich podstawie strony nabyły jakiekolwiek prawa podmiotowe, a zwłaszcza prawo żądania wszczęcia postępowania administracyjnego w celu zastosowania przepisów tego dekretu i rozporządzenia. Pogląd taki prowadziły do nieuzasadnionego wniosku, że dekret i rozporządzenie stworzyły szczególnie postępowanie, w którym prawomocne orzeczenia sądowe i ostateczne decyzje administracyjne o należnościach państwowych mogłyby być wzruszane wbrew zasadzie, że wyroki sądowe i decyzje administracyjne mogą być uchylone lub zmienione tylko w wypadkach oraz w trybie określonych w przepisanych dla nich postępowaniu sądowym lub administracyjnym.

Częściowe zaniechanie ustalania zobowiązań podatkowych w zakresie podatku od lokali

Stosownie do przepisów dekretu z dn. 20 maja 1955 r. o niektórych podatkach i opłatach terenowych (tekst jednolity: Dz. U. z 1963 r. Nr 16, poz. 87) na najemcach zajmujących m. in. lokale mieszkalne ciąży obowiązek podatkowy w postaci podatku od lokali. Wymiar tego podatku określa obecnie art. 20 dekretu, przy czym w stosunku do najemców objętych przepisem art. 4 dekretu o najmie lokali stawka podatku wynosi 200% należnego czynszu. Jeżeli jednak osoby wymienione w art. 4 dekretu o najmie lokali zajmują powierzchnię mieszkalną ponad obowiązujące w danej miejscowości normy zaludnienia i są z tej przyczyny obowiązane opłacać czynsz za nadwyżkę powierzchni mieszkalnej według tabeli stawek czynszowych (tabela Nr 1), to podatek od lokali należało obliczać od dwóch podstaw: od czynszu opłacanego za powierzchnię lokalu w granicach norm zaludnienia według stawki 200% i od czynszu opłacanego za powierzchnię ponadnormatywną według stawki 20%.

W ubiegłych latach Minister Finansów co roku ustalał doraźnie zwolnienia od obowiązku opłacania podatku od lokali przypadającego od nadwyżki powierzchni mieszkalnej, ale miało to zastosowanie do jednorocznego wymiaru tego podatku (na rok 1963 stosownie do zarządzenia z dnia 19 stycznia 1963 r. Mon. Pol. Nr 6, poz. 31). Na podstawie zarządzenia Ministra Finansów z dn. 14 kwietnia 1964 r. (Mon. Pol. Nr 29, poz. 128) zaniechanie ustalania obowiązku podatkowego w zakresie podatku od lokali przypadającego od nadwyżki powierzchni mieszkalnej (a tym samym ustalenie go w wysokości dotychczasowej) uzyskało charakter stały z mocą od 1 stycznia 1964 r.

Tryb poboru podlegających zwrotowi stypendiów i zasiłków pieniężnych, udzielonych studentom szkół wyższych

W wypadkach określonych rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1964 r. w sprawie pomocy materialnej dla studentów szkół wyższych (Dz. U. Nr 4, poz. 23) jednostka państwowa, która udzieliła stypendium fundowanego, ma prawo żądać zwrotu tego stypendium, przy czym przysługuje jej uprawnienie do ustalenia czasu i terminu spłaty stypendium w okresie nie dłuższym niż 5 lat.

W razie niedotrzymania przez dłużnika (stypendystę) terminu spłaty stypendium, należne kwoty — jeżeli były one wypłacane ze środków budżetu Państwa (jednostek budżetowych) oraz ze środków własnych przedsiębiorstw państwowych i PZU